

THE DAY OF THE TRIFFIDS

พฤษภาล่ามนุษย์

JOHN WYNDHAM



อีแซนด์มูส แผล

พฤษภษล่ำมมนุษย์

จอห์น วินดัม
เขียน

อิศรอักษร
แปล

พฤษกาล่ามนุษย์

อิศรอักษร แปล

จากเรื่อง The Day of the Triffids (1951) โดย John Wyndham

Thai Language Copyright@2025 by Veritas Publishing All Rights Reserved

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กุมภาพันธ์ 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

วินด์ัม, จอห์น.

พฤษกาล่ามนุษย์.-- กรุงเทพฯ : เวิร์ทส, 2568.

351 หน้า.

1.นวนิยายอังกฤษ. I. อิศรอักษร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-93650-9-9

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เวิร์ทส Published by Veritas Publishing

บรรณาธิการ เกரியงไกร ทวีโชติกิจเจริญ

บรรณาธิการต้นฉบับ สถาพร ฉันทประสูต

ออกแบบปก Supchanon Tongin

สงวนสิทธิตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

พิมพ์ที่ : บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ซอยเสรีไทย58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

Tel. 02-136-7042 Fax. 02-136-7043 Email : info@good-head.com

คำนำสำนักพิมพ์

พฤษกาล่ามนุษย์ (The Day of the Triffids) เป็นนิยายวิทยาศาสตร์ของซวีญ ผลงานของจอห์น วินด์ัม นักเขียนชาวอังกฤษ บอกเล่าเรื่องราวของโลกหลังหายนภัย (Post Apocalypse) เมื่อผู้คนส่วนใหญ่บนโลกที่เฝ้ามองปรากฏการณ์ ฝนดาวตกต่างตาบอดกันหมด อีกทั้งยังมีต้นไม้เดินได้ที่ชื่อว่า “ทริฟฟิด” ออกมาไล่ล่าคร่าชีวิตผู้คนไม่เลือกหน้า

พฤษกาล่ามนุษย์ ถือเป็นผลงานสร้างชื่อของจอห์น วินด์ัม ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในปี 1951 และถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในชื่อเดียวกันในปี 1962 รวมทั้งถูกนำไปสร้างเป็นซีรีส์ฉายทางโทรทัศน์สองครั้งในปี 1981 และ 2009 อีกทั้งเมื่อปี 2023 แอเมซอนก็ประกาศเตรียมสร้างเรื่องนี้เป็นซีรีส์อีกครั้งด้วย นอกจากนี้ยังถูกนำไปทำเป็นละครวิทยุถึงสามครั้งในปี 1957, 1968 และ 2001

หลังจากผลงานเรื่องพฤษกาล่ามนุษย์ วินด์ัมยังเขียนผลงานซึ่งได้รับความนิยมและได้รับเสียงชื่นชมอีกหลายเรื่องทั้ง The Kraken Wakes (1953), The Chrysalids (1955) ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นผลงานที่ดีที่สุดของเขา, The Midwich Cuckoos (1957) ซึ่งผลงานเรื่องนี้ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมชได้นำเค้าโครงเรื่องมาเขียนเป็นนิยายเรื่อง “กาเหว่าที่บางพลอง” โดยทั้งสามเรื่องนี้ทางสำนักพิมพ์มีโครงการที่จะแปลเป็นภาษาไทยทั้งหมด และหวังว่าจะได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากผู้อ่านทุกท่าน

คำนิยม

เมื่อเอ่ยถึงนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษ นักอ่านหลาย ๆ คนน่าจะนึกถึง เอช. จี. เวลส์ เจ้าของผลงานที่เป็นที่รู้จักทั้ง The War Of The Worlds, The Time Machine, The Island of Doctor Moreau และ The Country Of The Blind หรือไม่กี่ต้อง หนึ่งในบีกทรีของวงการ เคียงข้างกับไอแซค อสิมอฟและโรเบิร์ต เอ. ไฮน์ไลน์ อย่าง อาร์เธอร์ ซี. คลาร์ก ผู้โด่งดังจากนิยาย 2001: A Space Odyssey, Rendezvous With Rama, Childhood's End และ The Fountains Of Paradise แต่มีนักเขียนชาวอังกฤษอีกคนหนึ่งในช่วงทศวรรษ 1950 ผลงานของเขาถือว่าโดดเด่นทีเดียว นั่นคือ จอห์น วินด์ัม

จอห์น วินด์ัม มีชื่อจริงที่แสนยาวว่า จอห์น วินด์ัม พาร์คส์ ลูคัส เบย์นอน แฮร์ริส ซึ่งเขาได้ใช้ชื่อทุกชื่อเป็นนามปากกาในงานเขียนของเขา เขาเกิดเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ.1903 ในครอบครัวชนชั้นกลาง มีพ่อเป็นทนายความ มีแม่ที่มาจากตระกูลช่างตีเหล็ก ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาทำหลายอาชีพมาก ทั้งเป็นชาไร่ ทำงานด้านโฆษณา แม้จะเริ่มเป็นนักเขียนในยุคทศวรรษ 1930 แต่อาชีพนักเขียนยังไม่รุ่งเรื่องโด่งดังมีชื่อเสียงนัก มีงานเขียนส่งไปตามนิตยสารต่าง ๆ เพียงแค่นั้น และในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพ ได้เข้าสู่สมรภูมินอร์ม็องดีด้วย

หลังจากกลับจากสงคราม ในยุคทศวรรษ 1950 เขาได้เริ่มเขียนนิยายรูปแบบใหม่ที่เขาเรียกว่า “Logical Fantasy” ซึ่งเป็นแนวผู้ใหญ่มากขึ้น อิงรากฐานวัฒนธรรมอังกฤษในเชิงลึกและนั่นทำให้เขาประสบความสำเร็จอย่างสูงจากนิยายเรื่อง “The Day Of The Triffids” ในปี

ค.ศ.1951 ที่ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และมินิซีรีส์ทางทีวีอีกถึง 2 ครั้ง ซึ่งมีประโยคเปิดเรื่องได้อย่างชาญฉลาดแบบยล

“When a day that you happen to know is Wednesday starts off sounding like Sunday, there is something seriously wrong somewhere...”

“เมื่อวันที่คุณพอจะทราบว่าเป็นวันพุธเริ่มต้นด้วยสรรพเสียงราวกับเป็นวันอาทิตย์ ต้องเกิดเหตุร้ายแรงขึ้นที่ไหนสักแห่งแน่...”

นิยายเรื่องนี้เกี่ยวกับโลกหลังหายนะ เมื่ออุกกาบาตรร่วงหล่นจากฟากฟ้า มนุษย์ทุกผู้ทุกนามก็กลับกลายเป็นคนตาบอดเมื่อโดนแสงจากอุกกาบาต ยกเว้นแค่ตัวเอกที่พันผ้าที่ตาไว้เนื่องจากรักษาโรคอยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ขณะที่ต้นไม้ประหลาดก็อุบัติขึ้นบนโลก พวกมันไม่เพียงสามารถเคลื่อนไหวได้ แต่มันยังออกล่าเหยื่ออย่างมนุษย์ด้วย แม้นิยายเรื่องนี้ดูเหมือนจะได้รับอิทธิพลจากนิยายสั้นของ เอช. จี. เวลส์ เพราะวินด์ัมยกประโยคคำคมในเรื่องนั้นมาไว้ในหนังสือของเขาด้วยว่า “In the country of the blind the one-eyed man is king - ‘ในดินแดนแห่งคนตาบอด ผู้มีตาข้างเดียวจะได้เป็นราชา’” แต่จริง ๆ แล้วนิยายเรื่องนี้ได้รับอิทธิพลเบื้องต้นมาจาก The War Of The Worlds มากกว่า

นอกจากผลงานเรื่องนี้แล้ว เขามีผลงานเด่นอีก เช่น The Kraken Wakes (1953) ที่เหมือนเรื่องเล่าขำขำร่อย The War Of The Worlds แต่เกิดในมหาสมุทรแทน เมื่อวัตถุจากฟากฟ้าร่วงหล่นสู่พื้นมหาสมุทรนำสิ่งมีชีวิตจากต่างดาวมาบุกโลก เรื่องนี้น่าเสนอมุมมองในแบบดาร์วินที่สิ้น

หวังว่า “Any Intelligent form is its own absolute, and there cannot be two absolutes - การสานสัมพันธ์มิตรภาพเป็นไปได้ ไม่พวกมันก็เราเท่านั้นที่จะคงอยู่”

ส่วน The Midwich Cuckoos (1957) ผู้บุกรุกจากต่างดาวมาในรูปแบบของเด็กที่สุดแสนฉลาดที่เกิดจากแม่ที่ท้องพร้อม ๆ กัน หลังจากมีวัตถุลึกลับปรากฏในหมู่บ้านทำให้ผู้คนหลับไหลไม่ได้สติ แต่ผู้หญิงกลับตั้งท้อง นิยายเล่มนี้ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ถึง 2 ครั้ง รวมถึงมีซีรีส์ทางทีวีและมีนิยายไทยและภาพยนตร์ไทยที่ดัดแปลงจากเรื่องนี้ด้วยก็คือ กาเหว่าที่บางเพลง

นิยายอีกเรื่องที่เขาว่ากันว่าถ้านิยายเรื่อง The Day Of The Triffids เป็นนิยายที่สร้างชื่อเสียงให้เขา The Chrysalids (1955) ก็เป็นนิยายที่หลายต่อหลายคนยกให้เป็นนิยายที่ดีที่สุดของเขา เรื่องราวหลังโลกหายนะอีกเรื่อง แต่คราวนี้ผู้คนแทบจะจดจำสิ่งทำลายล้างโลกไม่ได้แล้ว ในชุมชนมีเด็กที่กลายพันธุ์แตกต่างกันและมีอำนาจจิต แต่ต้องเก็บงำซ่อนความแตกต่างนั้นไว้เพราะจะนำอันตรายมาให้ ในสังคมที่ไม่ยอมรับความแตกต่างแม้แต่น้อย

แม้วินดั้มจะเป็นนักเขียนที่ได้รับอิทธิพลจากเอช. จี. เวลส์ แต่เขาแตกต่างจากเวลส์ เขาทำให้คนอ่านเห็นว่าการมีชีวิตอยู่ผ่านหายนะที่คุกคามความศิวิไลซ์ได้อย่างชัดเจนเป็นเช่นไรดังประโยคในเล่มนี้ที่ว่า

"My father once told me that before Hitler's war he used to go around London... seeing the beauties of buildings he had never noticed before—and saying goodbye to them... But this was something worse"

“พ่อเคยบอกผมว่าก่อนจะเกิดสงครามกับฮิตเลอร์ พ่อเคยเตร่รอบลอนดอน—ได้เห็นความสวยงามของอาคารต่าง ๆ ที่พ่อไม่เคยสังเกต—แล้วบอกเล่าสิ่งเหล่านี้...แต่ที่นี้สถานการณ์แยกว่า”

ขณะที่อาร์เธอร์ ซี. คลาร์ก มักจะทำทายและกระตุ้นมนุษย์ให้ไปไกลโพ้นออกจากดาวโลกทั้งใน 2001: A Space Odyssey, The Fountains Of Paradise, Rendezvous With Rama หรือแม้แต่สิ่งทรงภูมิปัญญาจะมาเยือนโลกอย่างใน Childhood's End แต่ท้ายที่สุด สิ่งทรงภูมิปัญญาก็ชักนำมนุษย์ไปจากปฐมภพ ซึ่งแตกต่างจากวินดัมที่นิยายของเขาส่วนมากจะเป็นการมาเยือนของสิ่งมีชีวิตต่างดาวที่แปลกประหลาด เกิดขึ้นบนโลกของเรา และเน้นดูปฏิกิริยาของมนุษย์ในการรับมือกับความแปลกปลอมที่อยากจะเข้าใจและรับมือได้ เพื่อสะท้อนสิ่งที่อยู่ในใจของผู้คนแทน

The Days Of The Triffids เป็นนิยายในขบวนการนิยายชีวิตหลังโลกาวินาศ (Post Apocalypse) ที่เขียนกันเยาะในทศวรรษ 1950 อาจเพราะเพิ่งเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ไปหมด ๆ ในขบวนการนิยายแนวนี้มีทั้ง Earth Abides (1949) ของ จอร์จ อาร์. สจ๊วต, On The Beach (1957) ของ เนวิล ชุต, Alas Babylon (1959) ของ แพ็ท แพร์ริงค์, A Canticle For Leibowitz (1959) ของ วอลเตอร์ เอ็ม. มิลเลอร์ จูเนียร์, The Drowned World (1962) ของ เจ. จี. บัลลาร์ด รวมถึง I Am Legend (1954) ของ ริชาร์ด แมทเธอสัน ด้วยเหตุปัจจัยที่แตกต่างกันไปในการที่โลกเกิดวิบัติครั้งใหญ่ เรียกว่าเป็นยุคเฟื่องฟูของนิยายแนวนี้ยุคหนึ่งก็ว่าได้ ก่อนที่จะมาถึงยุคทองของนิยายแนวนี้ในปัจจุบันที่ได้รับความนิยมมหาศาลไม่ว่าจะเป็นหนังสือชุด The Hunger Games, Divergent และ The Maze Runner

แน่นอนว่าวินด์ัมเป็นนักเขียนที่ผ่านยุคสงครามและผ่านศึกการรบ
นิยายของเขาจึงมักมีภาพสะท้อนหายนะในโลกความเป็นจริง ซึ่งผู้คนในยุค
ของเขาได้ซึมซับผ่านประสบการณ์มา ที่หลังจากนั้นก็พยายามมีชีวิตอยู่
เผชิญหน้ายอมรับกับมันอย่างไม่ย่อท้อและเพื่อที่จะมีชีวิตรอดไปให้ได้ใน
ที่สุด และชวนให้มนุษย์ถุกคิดและตระหนักถึงความเป็นไปได้ ไม่ปฏิเสธว่า
โลกไม่มีวันเกิดหายนะ โลกาวินาศหรรอก เขาใช้นิยายทำให้คนอ่านรับรู้
ความรู้สึกในแบบเดียวกันกับที่ไดโนเสาร์เคยเผชิญกับการดับสูญสลายของ
สิ่งมีชีวิตมหาศาล เพราะพวกมันก็คงไม่ตระหนักหรือรับรู้ได้เช่นกันกับ
มนุษย์ที่อยู่ในความประมาทและปฏิเสธความไม่จริงของโลกใบนี้เช่นกัน

จอห์น วินด์ัม ลาลับจากโลกใบนี้ไปเมื่อ 11 มีนาคม ค.ศ. 1969 ที่
บ้านในเมืองปีเตอร์ฟีลด์

กิตติพัฒน์ เลิศประกายหงส์

สารบัญ

บทที่

| | |
|---------------------------|-----|
| 1 จุดเริ่มต้นของจุดจบ | 10 |
| 2 พฤษามมาเยือน | 32 |
| 3 นครตาบอด | 58 |
| 4 เงาเบื้องหน้า | 72 |
| 5 แสงไฟยามราตรี | 92 |
| 6 จุดนัดพบ | 116 |
| 7 งานประชุม | 135 |
| 8 ระส่ำระสาย | 153 |
| 9 อพยพ | 182 |
| 10 ไทน์ซั่ม | 196 |
| 11 —และไกลออกไป | 209 |
| 12 ถึงทางตัน | 219 |
| 13 เดินทางอย่างมีความหวัง | 237 |
| 14 เซอร์นี่ง | 250 |
| 15 โลกแคบลง | 264 |
| 16 การติดต่อ | 289 |
| 17 ถอนตัวอย่างมีชั้นเชิง | 302 |

บทที่ 1

จุดเริ่มต้นของจุดจบ

“เมื่อวันที่คุณพอจะทราบว่าเป็นวันพุธเริ่มต้นด้วยสรรพเสียงร่าวกับเป็นวันอาทิตย์ ต้องเกิดเหตุร้ายแรงขึ้นที่ไหนสักแห่งแน่...”

ผมรู้สึกเช่นนั้นนับแต่ตื่น ยิ่งเริ่มทำตัวให้ฉลาดขึ้นหน่อย ผมก็ยิ่งสงสัย โอกาสที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่าคือ ผมคิดผิดเอง ไม่ใช่คนอื่น—ถึงจะไม่เข้าใจว่าเป็นแบบนี้ได้อย่างไร—ผมคอยต่อไป นึกสงสัยตึงตึง ๆ แต่ ณ ปัจจุบัน ผมมีหลักฐานจับต้องได้ชิ้นแรกแล้ว—เป็นเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาแปดโมงอยู่แต่ไกล ผมตั้งใจฟังและสงสัย ไม่นานหลังนาฬิกาเริ่มตีบอกเวลาเสียงดังสนั่น มันตีซ้ำ ๆ แปดครั้ง แน่นอนผมทราบทันทีว่าเกิดเหตุประหลาดแล้ว

ผมพลาดวันอวสานโลก—วันอวสานของโลกที่ผมรู้จักมานานเกือบสามสิบปี—เมื่อหวนคิด เป็นเหตุบังเอิญแท้ ๆ เช่นเดียวกับผู้รอดตายอีกมาก เป็นความธรรมดาในหลายเรื่อง มีคนตี ๆ จำนวนมากอยู่ในโรงพยาบาล ซึ่งกฎของค่าเฉลี่ยเลือกให้ผมเป็นหนึ่งในนั้นก่อนเกิดเหตุหนึ่งถึงสองสัปดาห์ คะเนง่าย ๆ ว่าจะจะเป็นหนึ่งสัปดาห์ก่อนเกิดเหตุ—เพราะถ้าไม่ใช่ ผมคงไม่ได้มาเขียนบันทึกอยู่ตอนนี้ ไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วยซ้ำ แต่โอกาสอำนวยให้ผมจำเพาะต้องเข้าโรงพยาบาลตอนนั้นพอดี อีกทั้งดวงตาของผม ที่จริงถูกผ้าพันไว้ทั้งศีรษะ—จึงเป็นเหตุผลที่ผมสำนึกขอบคุณใคร่

ตามที้ออกคำสั่งโดยเฉลี่ยพวกนั้น ทว่าตอนนั้น ผมแค่โมโห สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นในเสียงครืนครั้น เพราะผมอยู่ในสถานที่แห่งนี้มานานพอจะทราบ ว่าลำดับถัดจากแม่บ้าน นาฬิกาคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในโรงพยาบาล

หากไม่มีนาฬิกา สถานที่นี้คงดำเนินงานไม่ได้ แต่ละวินาทีจะต้องมีคนมาปรึกษาเรื่องการเกิด การตาย ขนาดยา อาหาร แสงไฟ การพูดคุย การทำงาน การนอนหลับ การพักผ่อน การเข้าเยี่ยม การแต่งกาย การซักล้าง—และจนถึงขณะนี้ ก็กำหนดว่าต้องมีคนมาเช็ดตัว และแต่งตัวให้ผมตอนเจ็ดโมงเช้าสามนาทิต่อที นั่นเป็นเหตุอันยอดเยี่ยมที่ผมชมชอบการเข้าพักในห้องเดี่ยว ส่วนในห้องผู้ป่วยรวม ความวุ่นวายเกิดขึ้นก่อนหน้านี้เป็นชั่วโมง ๆ โดยไม่จำเป็น แต่ตรงนี้ วันนี้ นาฬิกาอันแม่นยำจากทุกสารทิศตีบอกเวลาแปดโมงตรง—ก็ยังไม่มีการไหลมา

ความที่ผมก็เกลียดขั้นตอนการเช็ดตัว และเปล่าประโยชน์ที่จะไปขอความช่วยเหลือให้ใครนำทางไปห้องอาบน้ำ เหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นนี้น่ากังวลมาก นอกจากนี้ ใกล้ได้เวลาอาหารเช้า และผมก็กำลังหิว

ถ้าเป็นเช้าวันอื่น ผมคงทุกข์ทรมาน แต่วันนี้ซึ่งเป็นวันพุธที่ 8 พฤษภาคม เป็นโอกาสสำคัญส่วนตัว ผมกระวนกระวายใจเป็นทวีคูณที่จะได้ลาจากกิจกรรมน่าอึดอัดนี้เสียที ด้วยว่าวันนี้เป็นวันที่พวกเขาจะเอาผ้าพันศีรษะของผมออก

ผมคลำหากริงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกดยาวห้าวินาทีเต็ม เพื่อแสดงให้เห็นว่าผมคิดถึงพวกเขาแค่ไหน

ขณะรอการใส่อารมณ์ตอบสนองที่จะมาพร้อมเสียงตวาดลั่น ผมก็ฟังต่อไป

ผมตระหนักตอนนั้นว่า เสียงจากภายนอกยามกลางวันนั้นผิดปกติกว่าที่คิด เสียงรบกวนที่เกิดขึ้น หรือที่ไม่ได้เกิดขึ้น เหมือนเป็นวันอาทิตย์มากยิ่งขึ้นกว่าวันอาทิตย์เองเสียอีก—ผมจึงต้องนึกทบทวนจนแน่ใจว่าวันนี้เป็นวันพุธ เกิดอะไรขึ้นกันนี้

ทำไมผู้ก่อตั้งโรงพยาบาลเซนต์เมอร์รินจึงเลือกสร้างโรงพยาบาลตรงทางแยกถนนสายหลักบนพื้นที่ที่ควรสร้างอาคารสำนักงานราคาแพง เป็นเหตุให้เส้นประสาทของผู้ป่วยถูกทำร้ายต่อเนื่อง เป็นข้อบกพร่องที่ผมไม่เคยเข้าใจ แต่สำหรับผู้ที่ใช้ชีวิตที่ไม่ได้รับผลกระทบจากความทุกข์ทรมานนี้อันเนื่องมาจากสภาพอันย่ำแย่ของการจราจรต่อเนื่อง ก็มีข้อได้เปรียบตรงที่คนเราสามารถนอนบนเตียง แต่ไม่ขาดไร้การสัมผัส—ถ้าจะว่ากันแบบนั้น —ด้วยครรลองของชีวิต ตามปกติแล้วรถประจำทางสายตะวันตกจะวิ่งบึ่งมาตามทางพยายามไปให้ทันสัญญาณไฟตรงหัวมุม บ่อยพอ ๆ กับเสียงเบรกเอี้ยดอาดกับเสียงครี๊ด ๆ ดังสนั่นจากท่อไอเสียที่บ่งบอกได้เลยว่ามันไม่เก็บเสียง จากนั้นการจราจรฝั่งตรงข้ามก็เร่งเครื่องดังสนั่นตอนรถเริ่มออกตัว และบางครั้งจะคันเวลาด้วยเสียงกันชนบดกันเสนาะหูตามด้วยการหยุดรถ—เสียงเหล่านี้ทรมานเกินทนในสภาพของผม โดยที่ขอบเขตของความขัดแย้งจะต้องถูกตัดสินด้วยการกล่าวคำพรุสวาทอย่างสาสม แน่แน่นอนว่า ไม่ว่าจะทั้งกลางวันหรือเกือบตลอดคืน มีโอกาสบ้างไหมที่ผู้ป่วยใน

โรงพยาบาลเซนต์เมอร์รินจะรู้สึกว่ กิจวัตรประจำวันเหล่านี้จะยอมงดให้เขาเป็นพิเศษเพราะในเวลานั้นเขานอนหลับอยู่

แต่เช้านี้ไม่เหมือนเดิม ต่างไปจนรำคาญใจ เพราะเกิดเรื่องประหลาด ไม่มีเสียงล้อรถ ไม่มีเสียงรถประจำทาง อันที่จริง ไม่มีเสียงรถใด ๆ ให้ได้ยิน ไม่มีเสียงห้ามล้อ ไม่มีเสียงแตร ไม่มีแม้แต่เสียงม้าที่เคยอย่างเหยาะผ่านไปมาเป็นครั้งคราว หรือตามทีควรจะเป็นในโมงยามนั้นควรมีเสียงผู้คนเดินทางไปทำงานกันขวกไขว่

ยิ่งได้ฟังก็ยิ่งประหลาด—และผมยิ่งไม่ใส่ใจ ในเวลานานกว่าสิบนาทึที่ผมคะเนว่าตั้งใจฟังนั้น ผมได้ยินเสียงผีเท้าเดิน ๆ หยุด ๆ ห้าชุดเสียงตะโกนฟังไม่ได้ศัพท์มาแต่ไกลสามเสียง และเสียงร้องให้หวาดหวั่นของผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่มีเสียงคู ๆ ของนกพิราบ ไม่มีเสียงจ๊ิบ ๆ ของนกกระจอก มีแต่เสียงหึ่ง ๆ ของสายไฟยามต้องลม...

ผมค่อย ๆ รู้สึกขุ่นเคืองและเปล่าเปลี่ยว เป็นความรู้สึกเดียวกับที่เคยรู้สึกตอนเยาว์วัยยามที่คิดไปเองว่ามีตัวสยองขวัญหลบซ่อนในเงามืดอยู่ในห้องนอน จนผมไม่กล้ายืนเท้าออกไป เพราะกลัวว่าจะมีตัวอะไรโผล่จากใต้เตียงมากกว่าข้อเท้า ไม่กล้าแม้แต่จะเอื้อมไปเปิดสวิตช์ไฟด้วยกลัวว่าจะมีตัวประหลาดกระโดดใส่ ผมต้องระงับความรู้สึก เช่นเดียวกับที่ต้องทำตอนเป็นเด็กน้อยอยู่ในความมืด ไม่ง่ายขึ้นเลย เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่คุณไม่โตขึ้นแม้แต่น้อยยามได้รับบททดสอบ ความกลัวในจิตใต้สำนึกยังคงตามติด

ผมมาจนโต รอโอกาส และเกือบจะได้โอกาสนั้น—ด้วยเหตุที่ผมถูกปิดตา และการจรรยาบรรณหนึ่ง...

พอตั้งสติได้ ผมขบคิดหาเหตุผลว่าทำไมการจรรยาบรรณจึงหยุดไป ส่วนใหญ่เป็นเพราะปิดช่องมถนง ง่าย ๆ แค่นั้น อีกไม่นานก็คงได้ยินเสียงเครื่องเจาะถนน ให้ได้ยินเป็นเสียงเสนาะโสตแก่ผู้ป่วยที่ทนทุกข์ทรมานมานาน แต่ปัญหาที่มีต่อเหตุผลข้อนี้คือมีเรื่องยิ่งไปกว่านั้น มันแสดงให้เห็นว่าไม่มีแม้เสียงจรรยาบรรณจากไกล ๆ ไม่มีเสียงหวูดรถไฟ ไม่มีเสียงสัญญาณจากเรือลากจูง ไม่มีอะไรเลย—กระทั่งนาฬิกาตีบอกเวลาแปดโมงสิบห้า

ความเขี้ยววนอยากแอบมอง—อันที่จริง มากกว่าแอบมอง แค่พอให้ทราบว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นนั้น—ท่วมท้น แต่ผมฝืนความอยากนี้ไว้ได้ เหตุผลหนึ่งคือพูดว่าแอบมองง่ายกว่าที่ต้องทำจริง เพราะไม่ใช่แค่เปิดผ้าปิดตา แต่ต้องเอาแผ่นปิดตาและผ้าพันแผลหลายชั้นออก ที่สำคัญกว่านั้น ผมไม่กล้าลอง การมองไม่เห็นโดยสิ้นเชิงเกินหนึ่งสัปดาห์ส่งผลให้กลัวจนไม่กล้าลองทดสอบสายตา เป็นความจริงที่หมอดัดใจจะแกะผ้าปิดตาออกวันนี้ แต่ต้องทำในที่แสงสลัว และจะแกะผ้าปิดตาได้ก็ต่อเมื่อการตรวจตาของผมได้ผลที่น่าพอใจ ผมไม่ทราบว่าจะออกมารูปร่างเป็นไปได้อย่างไรการมองเห็นของผมจะบกพร่องตลอดไป หรืออาจมองไม่เห็นอีกเลย ตอนนี้อย่างไรก็ตาม...

ผมสับสนกลางกอดครั้งอีกครั้ง ทำแบบนี้ช่วยผ่อนคลายความรู้สึกได้บ้าง

น่าจะไม่มีคนสนใจสัญญาณเรียก ผมเริ่มใจแป่วพอ ๆ กับกังวลการเป็นคนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ก็เหมือนโดนดูถูกอยู่แล้ว แต่จะยิ่งนำสมเพชกว่านั้นที่ไม่มีคนให้พึ่งพา ความอดทนของผมซักร้อยหรือ ผมตัดสินใจว่าต้องลงมือทำบางอย่าง

ถ้าผมตะโกนไปตามทางเดินและก่อเรื่องวุ่นวาย ต้องมีคนโผล่มาบอกว่าคิดอย่างไรกับผม ผมเลิกผ้าห่มแล้วลุกจากเตียง ผมไม่เคยได้เห็นห้องที่ผมอยู่ ถึงหยิ่งพอฟังออกว่าประตูอยู่ตรงไหน ก็ใช้ว่าจะหาเจอได้ง่าย ๆ เหมือนมีความสับสนและอุปสรรคที่คิดไม่ถึงอยู่ตามรายทาง แต่ผมก็ไปถึงโดยต้องแลกกับการเอานิ้วเท้าไปเตะและบาดเจ็บตรงแข้งเล็กน้อย ผมออกไปที่ทางเดิน

“เฮ้ย!” ผมตะโกน “ขออาหารเข้าหน่อยที่ห้องสี่สิบแปด!”

ผ่านไปครู่หนึ่งก็ไม่เกิดอะไรขึ้น จากนั้นมีเสียงตะโกนดังมาพร้อมกัน ฟังเหมือนมีเป็นร้อยคน แต่ฟังไม่ออกสักคำ เหมือนกับผมเล่นแผ่นเสียงฝูงชน—เป็นฝูงชนที่ไม่พอใจ ผมนึกถึงความทรงจำไม่ดี สงสัยว่าถูกย้ายมาโรงพยาบาลบ้าตอนนอนหลับ และที่นี่ไม่ใช่โรงพยาบาลเซนต์เมอร์วิน เสียงเหล่านั้นผมว่าไม่ใช่เสียงคนปกติ ผมรีบปิดประตูก่อนคลำทางไปที่เตียง ช่วงขณะนั้น เติงเหมือนเป็นสถานที่ปลอดภัย ช่วยปกป้องประโลมในสภาพแวดล้อมชวนสับสน รวากับเพื่อนันย้า พลันมีเสียงที่ทำให้ผมต้องเลิกผ้าห่ม มีเสียงกรีดร้องดังมาจากถนนด้านล่าง รวาคคนคลุ้มคลั่งนำพาให้

ผมตื่นตระหนก ดังมาถึงสามหน แม้เสียงเงียบไปก็ยังไม่ให้บรรยากาศน่าขนลุก

ผมสะดุ้ง รู้สึกได้ว่าเหงื่อตรงหน้าผากซึมทะเลผ้าพันแผล ผมรู้แล้วว่าเกิดเรื่องน่าหวาดหวั่นขวัญกระเจิง ผมทนโดดเดี่ยวและสิ้นหวังไม่ได้อีก ต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรกันแน่ ผมยกมือไปจับผ้าพันแผล จากนั้นเคลื่อนนิ้วไปจับเข็มกลัด ผมหยุด...

สมมติว่าการรักษาไม่ได้ผลแล้ว สมมติว่าเมื่อเอาผ้าพันแผลออก ผมก็ยังมองไม่เห็นอยู่ดีแล้ว นั่นต้องแย่นะ ะ—แยกว่าเป็นร้อยเท่า...

ผมไม่กล้าอยู่คนเดียว ตอนที่รู้ว่าพวกเขารักษาดวงตาผมไว้ไม่ได้ถึงทำได้ เอาผ้าปิดตาออกจะปลอดภัยหรือ

ผมลดมือลงแล้วกลับไปนอน โมโหตัวเองและสถานที่แห่งนี้ ผมสบล้อยคำโง่ ๆ แสดงความอ่อนแอ

เวลาผ่านไปสักพักก่อนที่ผมจะตั้งสติได้อีกครั้ง แต่ไม่นานก็สับสนอีกครั้งขณะนึกหาคำอธิบายที่เป็นไปได้ ผมนึกไม่ออก แต่ปักใจเชื่อว่า ถึงจะมีเรื่องโกเลาหลอลหม่าน วันนี้ก็ยังเป็นวันพุธ เพราะผมจำเมื่อวานได้และสาบานได้ว่าเพิ่งผ่านไปแค่วันเดียว

คุณจะพบในบันทึกว่าวันอังคารที่ 7 พฤษภาคม โลกโคจรผ่านเศษซากฝุ่นดาวหาง คุณจะเชื่ออย่างนั้น—เหมือนอีกหลายล้านคนอาจเป็นอย่างนั้น ผมพิสูจน์ไม่ได้ ผมไม่อยู่ในสภาพที่เห็นว่าเกิดเหตุการณ์อะไร แต่ก็เชื่อความคิดของตนเอง เหตุการณ์นี้รู้แต่ที่ผมต้องติดเตียงไปตลอด

เย็น ฟังคำบอกเล่าจากประจักษ์พยานถึงเหตุการณ์ที่มีแต่คนอ้างว่าเป็นภาพเหตุการณ์ของเทห์ฟากฟ้าที่น่าตื่นตาที่สุดเป็นประวัติการณ์

แต่กระนั้น กระทั่งเกิดเหตุการณ์ขึ้น ก็ไม่มีใครเคยได้ยินเรื่องดาวหางนี้หรือเศษซากของมันแม้สักคำ...

ทำไมต้องถ่ายทอดสดผมก็ไม่ทราบ ในเมื่อทุกคนที่เดินได้ จะเดินกะเผลก หรือต้องอ้อมไป ถ้าไม่ออกจากบ้านก็ขึ้นชมตรงหน้าต่างได้เลย การแสดงดอกไม้ไฟที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยจัด ไม่เสียเงิน แต่ก็มี การถ่ายทอดสดซึ่งช่วยตอกย้ำว่าการเป็นคนมองไม่เห็นรู้สึกอย่างไร ผมเริ่มรู้สึกว่าหากการรักษาไม่ประสบความสำเร็จ ผมคงจะจบทุกสิ่งทุกอย่างดีกว่าอยู่ไปแบบนี้

มีรายงานข่าวในหนังสือพิมพ์วันนั้นว่ามีผู้พบเห็นแสงจ้าสีเขียวลึกลับเหนือท้องฟ้าแคลิฟอร์เนียในคืนก่อน อย่างไรก็ตาม ไรก็ดี มีเรื่องราวหลายอย่างเกิดขึ้นในแคลิฟอร์เนียที่ไม่มีใครหวังจะเข้าใจอยู่แล้ว แต่เมื่อมีรายงานข่าวเพิ่มเติม เศษซากดาวหางก็ปรากฏโฉมและเข้าปะทะ

มีข่าวเข้ามาจากทั่วแปซิฟิกถึงคืนที่สว่างไสวด้วยสีฟ้าสดใสเขียวว่า “พร่างพราราวน้ำตกจนทั่วท้องฟ้าเหมือนงล้อหมุนรอบตัวเรา” ซึ่งเป็นเช่นนี้จริง หากมานึกทบทวน

ขณะยามค่ำคืนเคลื่อนคล้อยไปทางตะวันตก ความสว่างไสวดูไม่มีที่ท่าว่าจะหายไป แม้ก่อนจะย่ำค่ำได้เห็นแสงสีเขียววูบวาบตามรายงานปรากฏการณ์ในข่าวทกโมงเย็น ผู้ประกาศข่าวบอกทุกคนว่าเป็นภาพน่าตื่น

ตาที่ใครก็ไม่ควรพลาด เขากล่าวด้วยว่ามันอาจไปรบกวนสัญญาณการรับคลื่นสั้นที่ระยะไกล แต่ก็บอกว่าไม่มีผลกระทบกับคลื่นขนาดกลางที่ใช้ในการรายงานข่าว เช่นโทรทัศน์ในขณะนี้ เขาไม่เห็นต้องลำบากอธิบายเลยอย่างไรก็ตาม ทุกคนในโรงพยาบาลก็ตื่นเต็นกัน ผมว่าไม่มีใครพลาดปรากฏการณ์นี้หรอก—ยกเว้นผม

อย่างกับประกาศทางวิทยุจะไม่พอ พยาบาลที่นำอาหารเย็นมาให้ผมก็อยากเล่าให้ฟัง

“ห้องฟ้ามีแต่ฝนดาวตก” เธอเล่า “เป็นสีเขียวสดใส ทำเอาผู้คนขนพองสยองเกล้า ทุกคนออกไปมอง บางครั้งสว่างอย่างกับกลางวัน—เพียงแต่สีไม่เหมือน บางครั้งจะมีดาวตกลูกปัดที่สว่างจนแสบตา เป็นภาพตระการตาจริง ๆ ว่ากันว่าไม่เคยเห็นภาพแบบนี้มาก่อน เสียตายจิ้งที่คุณอดดู”

“จริง” ผมพูดเห็นด้วยหัวน ๆ

“เราเปิดม่านในหอผู้ป่วยให้ทุกคนได้ชม” เธอเล่าต่อ “ถ้าไม่ได้พันผ้าไว้ คุณคงได้เห็นภาพน่าอัศจรรย์จากในห้อง”

“โอ” ผมเอ่ย

“แต่ไปมองข้างนอกย่อมดีกว่า มีคนมาบอกว่ามีคนเป็นพัน ๆ ไปชมกันในสวนสาธารณะ บ้างก็ปีนต้นไม้ บนหลังคาคุณจะเห็นคนยืนมองกัน”

“พวกนั้นคิดว่าจะเกิดขึ้นนานแค่ไหน” ผมถามอย่างไม่รีบร้อน

“ไม่รู้สิคะ แต่เขาบอกว่าตอนนี้ไม่สว่างแล้ว เพราะมันเคลื่อนไปทางอื่น แต่ถึงคุณเอาผ้าพันศีรษะออกได้วันนี้ ฉันว่าหมอกคงยังไม่ให้คุณมอง คุณต้องค่อยเป็นค่อยไป เพราะบางดวงก็แสงจ้ามืด พวกมัน—โอ้โฮ!”

“โอ้โฮทำไมครับ” ผมถาม

“ดวงนั้นสว่างจ้าเลย—ทำเอาทั้งห้องเป็นสีเขียวน่าเสียดายที่คุณมองไม่เห็น”

“ก็จริง” ผมเห็นด้วย “เชิญตามสบายครับ คุณดูแลได้เยี่ยมมาก” ผมลองฟังวิทยุ กลับได้ยินแต่ “โอ้โฮ” ไม่ก็ “อ้อฮือ” ด้วยน้ำเสียงสุภาพบุรุษที่พูดพล่ามเรื่อง “ภาพตื่นตาตื่นใจ” ไม่ก็ “ปรากฏการณ์ไม่เหมือนใคร” จนผมรู้สึกที่กำลังมีงานเลี้ยงฉลองให้คนทั่วโลก มีแต่ผมที่ไม่ได้รับเชิญ

ผมไม่มีความบันเทิงอื่นใดให้เลือก เพราะระบบกระจายเสียงวิทยุในโรงพยาบาลมีเพียงโปรแกรมเดียว ถ้าไม่ฟังก็อย่าฟัง ผ่านไปสักพัก ผมอนุมานว่าการแสดงคงใกล้จบ ผู้ประกาศข่าวบอกคนที่ยังไม่ได้ดูให้รีบออกมาดู มิฉะนั้นจะเสียใจไปตลอดชีวิต

เรื่องของเรื่องก็คือมันดันทำให้ผมเชื่อว่าผมพลาดสิ่งที่ผมเกิดมาคู่ควร แต่ในที่สุด ผมก็เริ่มเอียน จึงปิดสวิทช์ สิ่งสุดท้ายที่ผมได้ยินคือการแสดงจบลงอย่างรวดเร็ว เราอาจจะออกจากบริเวณที่มีเศษซากดาวหางในอีกไม่กี่ชั่วโมง

ผมไม่กล้าเลยว่าคุณอย่างนี้เกิดขึ้นเมื่อเย็นวาน—นั่นเรื่องหนึ่ง ผมคงจะหวงมากกว่านี้ถ้าต้องรอนานกว่านี้ เอาละ นี่เรื่องอะไรกัน ทั้งโรงพยาบาล ทั้งเมืองฉลองกันทั้งคืนจนเข้ามายังไม่สร้างหรือ

ถึงตอนนี้ นาฬิกาก็พร้อมกันส่งเสียงบอกเวลา ดังมาทั้งใกล้ไกล เก้าโมง

เป็นครั้งที่สามที่ผมประสาทเสียวกับกริ่ง ขณะนอนรอ ผมก็ได้ยินเสียงอื้ออึงด้านนอกประตู เหมือนมีทั้งเสียงครวญคราง เสียงตะกุกตะกัก เสียงลากเท้า พร้อมเสียงดังมาแต่ไกลเป็นระยะ ๆ

แต่ก็ยังไม่มีการมาที่ห้องผม

ถึงตอนนี้ ผมกลับไปนอนต่อ เริ่มคิดเพื่อเจอเหมือนเด็กอีก ผมคอยให้ประตูที่ผมมองไม่เห็นเปิดออก แล้วมีสิ่งน่ากลัว ๆ สาวเท้าเข้ามา—อันที่จริง ผมเองก็ไม่มั่นใจนักว่ามีใครหรืออะไรเข้ามาในห้องแล้วแอบย่อ่งไปรอบ ๆ ห้องอยู่...

เชื่อว่าผมจะปักใจเชื่อเรื่องนี้ เป็นเพราะผ้าพันศีรษะเฮงซวยนี้ เสียงตะโกนโหวกเหวกที่ตอบกลับมาจากทางเดิน แต่เพราะผมประสาทเสียว—เมื่อเป็นแล้วจะออกอาการมากขึ้นเรื่อย ๆ จนมาถึงขั้นที่ไม่อาจระงับอาการนี้ด้วยการฉีดยาหรือร้องเพลงคนเดียว

ในที่สุดก็จะกลายเป็นคำถามตรง ๆ อะไรน่ากลัวกว่ากันระหว่างเสียการมองเห็นหากถอดผ้าพันแผลออก หรืออยู่ในความมืดให้ประสาทเสียวมากขึ้นเรื่อย ๆ

หากเป็นเมื่อวันสองวันก่อน ผมก็ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร—อาจจะทำเหมือนกัน—แต่วันนี้ อย่างน้อยผมก็ปลอบตัวเองได้ว่า:

“เอาละ เย็นไว้ คงไม่มีอันตรายอะไรมากหรอกถ้าลองใช้สามัญสำนึกดู ถึงอย่างไร วันนี้ต้องแกะผ้าพันแผลอยู่ดี ฉันทนความเสี่ยง”

มีสิ่งหนึ่งที่ผมขอชมตัวเอง ผมไม่ประสาทเสียจนกระชากผ้าพันแผลออก ผมยังมีเหตุผลและระงับอารมณ์ได้ดีพอจะลุกจากเตียงไปรูดปิดม่าน บังก้าก่อนจะแกะเข็มกลัด

พอเอาผ้าออกหมดแล้วมองเห็นในไฟสลัวได้ ผมโง่งงอย่างนึกไม่ถึง แต่กระนั้น สิ่งแรกที่ผมทำหลังจากมั่นใจว่าไม่มีคนหรือสิ่งชั่วร้ายซ่อนอยู่ใต้เตียงหรือที่อื่นใดคือเลื่อนเก้าอี้ไปไว้ใต้ลูกบิดประตู ผมเริ่มสงบสติอารมณ์ได้ดีจึงหัดให้ตนเองค่อย ๆ ชินกับแสงสว่างตอนกลางวัน ในตอนท้าย ผมรู้ว่าต้องขอขอบคุณการปฐมพยาบาลทันที ตามด้วยได้หมอบอก สายตาผมจึงกลับมาดีดังเดิม

แต่ก็ยังไม่มีใครมา

ตรงชั้นล่างของโตะข้างเตียง ผมพบแว่นตาดำอันหนึ่งเตรียมพร้อมให้หยิบใช้แม้ไม่ต้องการ ผมบรรจงสวมแว่นก่อนจะเดินไปที่หน้าต่าง หน้าต่างตอนล่างเปิดไม่ออก ผมจึงไม่เห็นทิวทัศน์ด้านล่าง เมื่อหันตามองด้านล่างและด้านข้าง ผมเห็นคนสองสามคนที่เดินไปตามถนนด้วยท่าทางประหลาด เหมือนไร้จุดหมาย แต่ที่ผมประหลาดใจที่สุดทันทีคือความ

คมชัด ความละเอียดของทุกสิ่ง—แม้แต่หลังคาบ้านหลังไกลลิบ จากนั้นจึงสังเกตเห็นว่าปล่องไฟทั้งใหญ่ผู้น้อยไม่มีควัน...

ผมพบเสื้อผ้าแขวนเรียบริบร้อยไว้ในตู้ เมื่อสวมแล้วก็รู้สึกกลับมาเป็นคนปกติ ยังมีบุหรี่ยู๋ในกล่องเก็บ ผมจุดบุหรี่ยู๋ เริ่มกระวนกระวาย แม้ทุกสิ่งดูจะพิลึกโดยไม่อาจโต้แย้ง ผมก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมผมถึงใกล้จะสติแตกเต็มที

ไม่่ง่ายที่จะคิดถึงตนเองด้วยสายตาในอดีต ตอนนี่เราต้องเชื่อมั่นตนเองให้มากขึ้น แต่ก็มีเรื่องที่ต้องปฏิบัติประจำ สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวข้องกันมาก เราต่างคนต่างทำส่วนเล็ก ๆ ของเราให้ถูกที่ถูกทางไปเรื่อย ๆ จนง่ายที่จะทำให้อุปนิสัยและธรรมเนียมปฏิบัติผิดเพี้ยนไปจากธรรมชาติ—และจะยิ่งน่าทึ่งใจกว่านี้เมื่อการปฏิบัติประจำผิดคาด

เมื่อต้องใช้เวลาเกือบครึ่งชีวิตในการรับรู้ระเบียบเพียงหนึ่งเดียว การต้องมาทำความเข้าใจกันใหม่จึงไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ในห้านาที เมื่อหวนคิดถึงเรื่องราวในตอนนั้น จำนวนสิ่งที่เรารู้หรือไม่รู้ในการใช้ชีวิตประจำวันไม่เพียงแต่มาจนน่าประหลาดใจ แต่ถึงกับน่าตกใจทีเดียว ตัวอย่างเช่น ผมแทบไม่รู้อะไรเลยในเรื่องพื้น ๆ เช่น ผมได้อาหารมาอย่างไร ไปเอาน้ำจืดมาจากไหน เสื้อผ้าผมถักทออย่างไร การระบายน้ำเสียในเมืองทำให้เรามีสุขภาพดีได้อย่างไร ชีวิตของเรากลายเป็นความเชี่ยวชาญที่ซับซ้อน ทุกคนล้วนทำหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพและหวังว่าผู้อื่นจะทำเช่นเดียวกัน นั่นทำเอาผมทึ่ง ถึงกระนั้น โรงพยาบาลก็ยังคงเกิดความ

ปั่นป่วน ผมมั่นใจว่าต้องมีใครสักคนคอยควบคุมสิ่งเหล่านี้อยู่—โชคไม่ดีที่คนนั้นลี้มไปเลยว่ามีห้อง 48

แต่กระนั้น เมื่อผมไปที่ประตูอีกครั้ง แล้วแอบมองไปตามทางเดิน ผมก็ตระหนักได้ว่า เรื่องร้าย ๆ ที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อใหญ่หลวง ไม่เพียงห้อง 48

ในตอนนั้น ผมไม่เห็นใครแต่ได้ยินเสียงจิ้งจกแว่วมาจากทุกทิศทาง มีเสียงผีทำสับสนด้วย และมีเสียงดังกว่าสะท้อนไปทั่วทางเดินเป็นครั้งคราว แต่ไม่มีสิ่งใดเหมือนเสียงดังที่ผมตะโกนออกไป ครั้งนี้ ผมไม่ตะโกน ผมก้าวออกไปอย่างระมัดระวัง—ทำไมต้องค่อย ๆ ก้าวด้วยเล่า ผมก็ไม่รู้มีบางสิ่งที่ชวนให้ทำอย่างนั้น

เป็นเรื่องยากที่จะระบุต้นเสียงในอาคารที่ไม่เก็บเสียง แต่ทางเดินก็สิ้นสุดตรงหน้าต่างกระจกขุนบานเลื่อนขนาดใหญ่ ที่มีเงาราวทางเดินตกต้อง ผมจึงเดินไปอีกทาง อ้อมหัวมุมไป ผมเพิ่งรู้ว่าออกมาจากปากอาคาร ส่วนห้องเดียวไปยังทางเดินที่กว้างขึ้นได้

ตรงสุดทางเดินกว้างมีประตูห่อผู้ป่วยอยู่หลายบาน ประตูปิดอยู่เหลือไว้แต่กระจกใสรูปไข่ตรงระดับสายตา

ผมเปิดประตู ข้างในมืด ม่านน่าจะปิดไว้ตั้งแต่หลังการแสดงแสงสีเมื่อคืน—และยังไม่มีใครรูดเปิด

“ซิสเตอร์หรือครับ” ผมถาม

“เธอไม่ได้อยู่ที่นี้” มีเสียงผู้ชายพูด “ยิ่งกว่านั้น” เขาว่าต่อ “เธอไม่ได้มาหลายชั่วโมงแล้ว ช่วยรุดม่านให้หน่อยสิครับ ให้มีแสงเข้ามาหน่อย ไม่รู้เขานี่ที่นี้เกิดบ้าอะไรขึ้น”

“ได้ครับ” ผมตกลง

แม้ว่าทั้งโรงพยาบาลปั่นป่วน ก็ไม่น่าจะเป็นสาเหตุให้ผู้ป่วยเคราะห์ร้ายคนนั้นนอนอยู่ในความมืด

ผมรุดเปิดม่านหน้าต่างบานใกล้สุด ให้แสงแดดกล้าส่องเข้ามา ที่นี้เป็นหอผู้ป่วยศัลยกรรม มีผู้ป่วยประมาณยี่สิบคน ทุกคนลุกจากเตียงไม่ได้ ส่วนใหญ่บาดเจ็บที่ขา แค่มองก็พอเห็นว่าหลายคนถูกตัดขาไปแล้ว

“อย่ามัวแต่ซักข่าวสิ เพื่อน รุดม่านไว ๆ หน่อย” เสียงเดิมบอก

ผมหันไปมองชายคนพูด เขาผมดำ ร่างกายกำยำ ผิวกร้านแดด นั่งอยู่บนเตียง หันหน้ามามองผม—และแสงแดด นัยน์ตาเขาเหมือนจ้องผมอยู่ เช่นเดียวกับคนเตียงข้าง ๆ และเตียงถัดไป...

ผมจ้องตอบครู่หนึ่ง จ้องอยู่นานจึงทราบ จากนั้น “ผ—ผมว่ารังติด” ผมบอก “เดี๋ยวไปตามช่างมาดูให้นะครับ”

พอพูดจบก็รีบเผ่นออกจากหอผู้ป่วย

ผมตัวสั่น ซึ่งคงจะบรรเทาได้ด้วยเครื่องดื่มแรง ๆ เรื่องราวซึกเข้าที่เข้าทาง แต่ยากจะเชื่อว่าทุกคนในหอผู้ป่วยตาบอดกันหมด ทว่า...

ลิปตีใช้การไม่ได้ ผมจึงลงทางบันได ที่ชั้นถัดไป ผมแข็งใจตั้งสติ เพื่อมองด้านในหอผู้ป่วยอีกแห่ง เตี้ยวบางระเกะระกะ ตอนแรกผมนึกว่า ไม่มีคนอยู่ แต่เปล่า—ก็ไม่เชิง ชายสองคนที่สวมชุดนอนกำลังนอนบนพื้น คนหนึ่งโชคเลือกจากแผลผ่าตัดที่ยังไม่หายดี อีกคนเหมือนเป็นเลือดคั่ง ทั้งคู่คงตายแล้ว ที่เหลือหายไปหมด

กลับมาที่บันไดอีก ผมตระหนักรู้ว่าเสียงที่ได้ยินแว่วมาตลอดเวลามา จากชั้นล่าง ตอนนี้เสียงดังขึ้น อยู่ใกล้ขึ้น ผมลี้ภัยอยู่สักพัก แต่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงได้แต่ลงไป

พอจะเลี้ยว ผมเกือบสะดุดชายคนหนึ่งซึ่งนอนขวางทางอยู่ในเงามืด ตรงบันไดชั้นล่างสุดมีใครไม่ทราบที่คงสะดุดชายคนนี้ไปนอนกองอยู่—หัว คงไปชนชั้นบันไดหินตอนร่วงลงพื้น

ในที่สุด ก็ถึงเลี้ยวสุดท้าย ผมยืนก้มมองโถงใต้ ทุกคนในที่นั่นที่ดู จะเคลื่อนไหวได้ต้องทำไปตามสัญญาณ ไม่ว่าด้วยความคิดที่จะขอความช่วยเหลือ หรืออยากจะไปข้างนอก อาจมีใครบางคนออกไปได้แล้ว ประตูทางเข้าบานใหญ่เปิดกว้างอยู่บานหนึ่ง แต่คนส่วนใหญ่หาไม่เจอ ทั้งชายหญิงรวมกลุ่มหนาแน่น แทบทุกคนสวมชุดของโรงพยาบาลอยู่ ต่างเดินวนไปรอบ ๆ ซ้ำ ๆ การเคลื่อนที่ทำให้คนที่อยู่วงนอกไปโดนมุมหินอ่อน ไม่ก็เครื่องตกแต่ง บางคนถูกเบียดติดกับผนังจนหายใจไม่ออก มีคนสะดุดล้มอยู่เป็นระยะ ๆ ถ้าเขาโดนเบียดจนล้ม โอกาสจะลุกขึ้นอีกก็ยาก เต็มที่

สถานที่นี้ดู—อ้อ คุณอาจจะเคยเห็นภาพคนบาปในนรกภูมิบางภาพของดอว์เร่ แต่ภาพของดอว์เร่ไม่มีเสียง เสียงสะท้อนให้ ครวญคราง บางครั้งร้องไห้สิ้นหวัง

ผมทนดูได้ไม่กี่นาที ก็รีบกลับขึ้นบันได

ผมรู้สึกอยากทำบางอย่าง อาจจะนำทางพวกเขาออกไปที่ถนน หรืออย่างน้อยก็ทำให้การเดินทางเวียนจบสิ้น แต่มองผ่าน ๆ ก็ทราบเลยว่า ผมไม่มีทางไปถึงประตูเพื่อนำทางพวกเขา นอกจากนี้ หากผมทำได้ ถ้าผมพาคนพวกนี้ออกไปได้—แล้วอย่างไรต่อ

ผมนั่งบนชั้นบันไดเพื่อไตร่ตรอง เอามือกุมศีรษะ ฟังเสียงครวญครางของฝูงชนอยู่ตลอดเวลา จากนั้นผมมองหาบันไดด้านอื่น แล้วพบจนได้ เป็นบันไดหนีไฟแคบ ๆ ซึ่งเปิดถึงสวนด้านหลังอาคาร

ผมคงเล่าส่วนนี้ได้ไม่ดี เรื่องทั้งหมดเหนือความคาดหมายและน่าตกใจจนผมตั้งใจไม่จดจำรายละเอียด แต่ในตอนนั้น ผมสะเทือนใจราวกับเป็นฝันร้ายที่ผมหาทางตื่นจากฝันแทบตายแต่เปล่าประโยชน์ เมื่อออกไปที่สวนได้ ผมยังไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้เห็น

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมแน่ใจว่าไม่ว่าเป็นความจริงหรือฝันร้าย นั่นคือผมอยากได้เครื่องตี้มากกว่ากับผมแทบไม่เคยได้ตี้ม

¹ Gustave Doré (1832-1883) ศิลปินชาวฝรั่งเศส ผู้สร้างสรรค์ผลงานภาพประกอบให้กับวรรณคดีเรื่อง The Divine Comedy (เดอะ ดีไวน์ คอมเมดี้) ของดันเต้ อลิเกอเอร์ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับนรกภูมิ

ผมไม่เห็นใครบนทางเดินเล็ก ๆ นอกประตูสวน แต่ฝั่งเยื้องไปมีพับ
แห่งหนึ่ง ตอนนี้ผมนึกชื่อออกแล้ว—อะลาเมนอาร์มส์ มีแผ่นป้ายเป็น
ภาพเหมือนอันมีชื่อเสียงของไวส์เคานต์มอนด์กอมเมอรี² แควนบนคานเหล็ก
เบื้องล่างประตูเปิดอยู่

ผมเดินตรงไปหา

เมื่อก้าวเข้าไปในพับ ผมรู้สึกถึงบรรยากาศความเป็นปกติ ให้
ความรู้สึกคุ้นเคยเหมือน ๆ กับพับอีกนับสิบ

ถึงไม่มีใครอยู่ ก็ต้องมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นที่บาร์เหล้าใกล้ ๆ
ผมได้ยินเสียงหายใจแรง เสียงจุกคอร์กกระเด็นจากปากขวด เงียบ
ไป จากนั้นมีเสียงพูด

“จินนี่หว่า เวรเอ๊ย! แย่ชะมัด!”

ตามด้วยเสียงขวดแตก เสียงหัวเราะหึ ๆ แบบคนเมา

“กระจกบ้า จะมีไว้ทำห่าอะไร”

เสียงเปิดจุกคอร์กอีก

“จินห่าอีกแล้ว” เสียงนั้นบ่นอย่างขุ่นเคือง “จินห่าเหวเอ๊ย”

ครั้งนี้ขวดตกกระทบของนุ่ม กลิ้งหลุน ๆ ไปตามพื้นก่อนหยุด
ของเหลวข้างในทะลักออกมา

²Bernard Montgomery, 1st Viscount Montgomery of Alamein (1887-1976) สมญานาม มอนดี เป็นนายทหารอาวุโส
ของกองทัพอังกฤษ เข้าร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง, สงครามประกาศอิสรภาพไอริช และสงครามโลกครั้งที่สอง – ผู้
แปล

“เฮ้ย!” ผมตะโกน “ขอผมตี้มด้วย” เงียบไปสักครู่ จากนั้น

“ใครนะ” น้ำเสียงถามอย่างระวัง

“ผมมาจากโรงพยาบาล” ผมบอก “ผมอยากตี้ม”

“จำเสียงไม่ได้ คุณมองเห็นหรือ”

“เห็นสิ” ผมบอกเขา

“ถ้าอย่างนั้น ให้ตายสิ ไปตรงบาร์นั่นเลย หมอ ฮาวีสก็ให้ผมสัก
ขวด”

“ผมไม่ได้เป็นหมอ” ผมบอก

ผมป็นข้ามเข้าไปใกล้ ๆ ชายหน้าแดงยืนอยู่ พุงพลุ้ย หนวดเหมือน
วอลรัสสีเทา สวมแต่กางเกงขาวาวกับเชิ้ตไม่มีปก ท่าทางเมา เหมือน
ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเปิดขวดที่ถืออยู่ในมือหรือใช้เป็นอาวุธดี

“ไอ้บ้า แก่ไม่ใช่หมอหรือ แล้วแกเป็นใคร” เขาถามด้วยความ
สงสัย

“ผมเป็นคนไข้—แต่ตอนนี้ผมอยากได้เครื่องดื่มมากพอ ๆ กับอยาก
ได้หมอ” ผมบอก “ที่คุณถืออยู่ก็จิ้น” ผมเสริม

“อ้าว อีกแล้วหรือ! ห่าเอ๊ย” เขาพูดพลางเหวี่ยงทิ้งออกไปทาง
หน้าต่าง ขวดตกแตกเสียงดังฟังซัด

“เอาที่เปิดจุกคอร์กให้ผมเถิด” ผมบอกเขา

ผมหยิบวิสกีลงจากชั้น พอเปิดก็ยื่นให้เขาพร้อมแก้ว ส่วนตัวผมเอง ผมเลือกบรันดีแรง ๆ ใส่โซดาน้อย ๆ หมดก็ผสมใหม่ พอดื่มหมดนั้นมือก็หายสั่น

ผมมองสหาย เขาละเอียดดื่มวิสกีจากขวด

“เดี๋ยวมานะ” ผมบอก

เขาหยุดดื่ม แล้วหันหน้ามาหาผม สาบานได้ว่านัยน์ตาคู่นั้นเห็นผมจริง ๆ

“เดี๋ยวมาหรือ! บ้าเอ๊ย ฉันทมาแล้ว” เขาก่นด่า เขาพูดถูกเสียยิ่งกว่าถูกจนผมไม่ต้องออกความเห็น เขานั่งซิมสั๊กพักก่อนตะโกน

“เอาให้มา เมามาก ๆ ไปเลย เขาชะงอกเข้าใกล้ “รู้อะไรไหม ฉันทาบอดด้วย ไข่แล้ว ฉันท—ไอ้บอด ตาบอดกันหมดทุกคนเลย ทำไมแกยังตาดูอยู่วะ”

“ไม่รู้สิ” ผมบอกเขา

“เพราะไอ้ดาวหางห่านั่นหรือเปล่า แสงสีเขียวยูบวาบ—แล้วทุกคนก็เป็นไอ้บอด แกมองแสงสีเขียวนั่นหรือเปล่า”

“เปล่า” ผมยอมรับ

“นี่แหละเขียว ชัดเลย แกไม่ได้มองมัน ตาก็เลยไม่บอด คนไหนไปมองเข้า”—เขาทำมือประกอบ—“ก็บอดหมด ไอ้ดาวหางห่า”

ผมรินแก้วที่สามให้ตัวเอง สงสัยอยู่ว่าเขาพูดมาสำคัญอะไรไหม

“ตาบอดกันทุกคนหรือ” ผมถามย้ำ

“ใช่แล้ว ทุกคน อาจจะบอดกันทั้งโลก—เว้นแก” เขาเสริมทันที
 “คุณรู้ได้อย่างไร” ผมถาม

“ง่ายจะตาย ฟังสิ!” เขาบอก

เรายืนเคียงกัน ฟังร่ำของผ้ามอซอแล้วฟัง ไม่มีเสียงอะไรให้ได้
 ยิน—มีแต่เสียงหนังสือพิมพ์สกปรกปลิวไปตามถนนโล่ง ความเงียบแบบนี้
 ควบคุมทุกสิ่งอย่างที่ไม่เคยพบในส่วนนั้นมาเป็นพันปี

“เข้าใจหรือยัง ชัดจะตาย” ชายคนนั้นบอก

“ครับ” ผมพูดซ้ำ ๆ “ครับ—ผมเข้าใจแล้ว”

ผมตัดสินใจจะเล่นตามน้ำ ผมไม่รู้ว่าจะไปจบตรงไหน แต่ต้องหา
 คำตอบให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“คุณเป็นเจ้าของหรือ” ผมถามเขา

“ถ้าใช่เล่า” เขาถามกลับอย่างเกรง ๆ

“ผมแค่อยากรู้ว่าจะจ่ายเงินค่าบรันดีสามแก้วให้ใคร”

“อ้อ—ช่างเถอะ”

“แต่ฟังนะ—”

“ก็บอกว่าช่างเถอะ รู้ไหมทำไม เพราะคนตายจะเอาเงินไปทำอะไร
 อย่างฉันที้—เหมือน...ขอดื่มต่ออีกหน่อย”

เขาดูแข็งแรงกว่าคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ผมคิด

“ตาบอดอย่างนี้จะอยู่ไปทำไม” เขาถามซิงซัง “เมื่ฉันที้พูดอย่างนี้
 เธอพูดถูก—เพียงแต่เธอใจเด็ดกว่าฉันที้ พอเธอรู้ว่าลูก ๆ ก็ตาบอด เธอทำ

อะไรนะหรือ เธอพาเด็ก ๆ ไปที่เตียงแล้วเปิดแก๊ส เธอทำแบบนี้เลย ฉันใจ
ไม่กล้าพอ เธอกล้ากว่าฉันอีก แต่เดี๋ยวฉันก็จะไป จะกลับไปที่นี่—ถ้ามา
พอ”

จะให้พูดอะไร พูดไปก็ไม่เกิดประโยชน์ เดี่ยวจะเสียอารมณ์เปล่า ๆ
ในที่สุด เขาก็ตะเกียกตะกายขึ้นบันไดหายลับไป ยังถือขวดไว้ ผมไม่ห้าม
ปรามหรือตามเขาไป ผมมองเขาเดินจากไป จากนั้นก็ตีมบรันตีแก้วสุดท้าย
จนหมดก่อนออกไปที่ถนนเงียบสงัด